

τητα των διαδίκων, το άρθρο 491 περί αρμοδιότητας του ειρηνοδικείου, το άρθρο 256 για την κατά πεποίθηση απόφαση και το άρθρο 210 για τα δικαστικά έξοδα.

Με την απόφασή του το δικαστήριο δέχτηκε γενικά τις ενστάσεις των εναγόμενων και απέρριψε γενικά τις αιτήσεις της ενάγουσας. Αυτό σημαίνει ότι δεν αναγνωρίζει ως κυρία των διεκδικουμένων πραγμάτων την ενάγουσα Μαρία Ευγενικού, αλλά αντίθετα θεωρεί κύριο αυτών τον σύζυγό της και τον Γεώργιο Μιχαλάκη είτε ως δωρεοδόχο είτε ως διαχειριστή της προικώας περιουσίας, εφόσον ο γάμος του δεν είχε λυθεί. Αφήνει τέλος να εννοηθεί ότι και η ενεχυρούχος δανείστρια Ευφροσύνη νομίμως κατέχει τα διεκδικούμενα μέχρις ότου εξοφληθεί, χωρίς όμως να διευκρινίζει ποιός οφείλει να την εξοφλήσει.

Τέλος βάσει του άρθρου 210 Π.Δ. κατεδίκασε την ενάγουσα, ως ηττημένη, στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων⁵³.

Απαίτηση εξόφλησης δανείου. Εσχώρηση δανειστικής ομολογίας.

Ισχύς Αναστασινού Νόμου, μη προτεχόμενου στην Εξάβιβλο.

Περιορισμός απαίτησης. Διακοπή τόκων. Προσωρινή εκτέλεση

Αριθ. 872

Εν ονόματι
τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Ὁθωνος

Τὸ Εἰρηνοδικεῖον Σκύρου

Συγκείμενον ἀπὸ τὸν Εἰρηνοδίκην Κωνσταντῖνον Μαλατέσταν.

Συνεδριάσαν δημοσίως τὴν 9ην Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1845 ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ εἰρηνοδικείου, παρουσία τοῦ ὑπογραμματέως Μιχαὴλ Κωνσταντινίδη (κωλυομένου τοῦ Γραμματέως Γ.Δ. Μαρουδῆ) ἵνα δικάσῃ τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν μεταξὺ τοῦ Σταματίου Παπά-Ἰωάννου ἐνάγοντος κατοίκου Κύμης καὶ Γεωργίου Σ. Παπάζογλου ἐναγομένου κατοίκου Σκύρου, παρόντων καὶ ὑπερασπιζομένων τοῦ μὲν αὐτοπροσώπως τοῦ δὲ ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου του Κ. Θεοδοσιάδου.

Ὁ Σταμάτιος Παπά-Ἰωάννου διὰ τοῦ ἀπὸ 4ης Ἰουλίου ε.ε. κλήσεώς του

53. Η υποχρέωση φυσικά βάρυνε το ανδρόγυνο. Εξάλλου φαίνεται ότι είχε οριστεί προθεσμία αποπληρωμής, η οποία όμως δεν μνημονεύεται. Πάντως παρελθούσης της προθεσμίας ή το πολύ μετά διετία θα μπορούσε να εκποιήσει τα ενεχυρασθέντα. Αρμεν. Εξάβιβλος Γ, ε, 8, 11.

ἐκλήτευσεν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου τούτου τὸν Γεώργιον Στ. Παπάζογλου ἐξαιτῶν παρ' αὐτοῦ

α) Γρόσια τριακόσια ἑξ καὶ παράδες εἰκοσιεπτὰ, ἀνάλογόν του ἐκ τοῦ πατρικοῦ χρέους ἐκ διαλαμβανομένου εἰς τὴν ἀπὸ 24ης Ἀπριλίου 1816 ἰδιωτικὴν ὁμολογίαν τοῦ πατρός του καὶ ἄλλα τόσα διὰ τόκον αὐτῶν, ἐννοούμενα δὲ πρὸς τεσσαράκοντα λεπτὰ τὸ γρόσι κατὰ τὸν Νόμον.

β) τόκον ὑπερήμερίας αὐτῶν ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1842 μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως πρὸς 10% ἐτησίως.

γ) τὴν προσωρινὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως.

δ) τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου του εἰς τὰ ἐξοδα κατὰ τοὺς ἐν τῇ δικογραφίᾳ καταλόγους.

Ἐπὶ ἀκροατηρίου δέ, ἀποτυχόντος τοῦ συμβιβασμοῦ, ὁ ἐνάγων ἐζήτησε τὴν ἐπιδίκασιν τῶν ἐν τῇ κλήσει του προτάσεων, ἀφοῦ προηγουμένως ἐπεριόρισεν τὴν ἀπαίτησιν εἰς δραχμὰς 245 καὶ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ τόκου ὑπερήμερίας εἰς δραχμὰς 55, τὸ ὅλον δραχμὰς 300 ὡς ἐνστάντος τοῦ ἐναγομένου περὶ ἀναρμοδιότητος. Ἐπρόσθεσε δὲ πρὸς ὑποστήριξιν τῶν προτάσεων τὸν ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ ἐναγομένου Σταμάτιος Παπάζογλου μετὰ τοῦ Δημητρίου Τζικουρή καὶ Γεωργίου Αὐλωνίτου, κατὰ τὸ ἔτος 1816 ἐδανείσθησαν παρὰ μινὸς κατοικοῦ Κύμης Κωνσταντίνου Κυπαρισσοῦ ἢ Κυπαρισσοῦς ὀνομαζομένου γρόσια 1840 μετὰ τοῦ τόκου τῶν ὡς ἐνδιαλαμβάνει ἢ ἀπὸ 24 Ἀπριλίου 1816 ὁμολογία αὐτῶν. Ὅτι εἰς ἕκαστον ὀφειλέτην ἀναλογοῦν γρόσια 613 καὶ παράδες 13 μετὰ τοῦ τόκου τῶν. Ὅτι ἀποβεβιωμένου ὄντος τοῦ Σταματίου Παπάζογλου, προσεκλήθη ὁ ἐναγόμενος ὡς υἱὸς καὶ κληρονόμος αὐτοῦ διὰ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἡμίσεος τῆς ἀναλογίας τοῦ χρέους τοῦ πατρός του ἐκ γροσίων 306 καὶ 27 παράδων διὰ κεφάλαιον καὶ τοῦ τόκου τῶν πρὸς τεσσαράκοντα λεπτὰ τὸ γρόσι, ὡς ὑπάρχοντος συγκληρονόμου τοῦ αὐταδέλφου αὐτοῦ Τζικουρή Παπάζογλου ἐναχθέντος καὶ τούτου προηγουμένως διὰ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἑτέρου ἡμίσεος μετὰ τοῦ τόκου του. Ὅτι ὁ Ἰωάννης Φιλίος ἢ Γεωργιάδης γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ δανειστοῦ Κωνσταντίνου Κυπαρισσοῦς κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1842 ἔτους ἤναξε τοὺς ὀφειλέτας τῆς ὁμολογίας ταύτης ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου τούτου ἀπαιτήσας παρ' αὐτῶν τὴν ἐξαργύρωσιν. Ὅτι τὸ χρέος αὐτὸ τῆς ὁμολογίας διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 116 ἐγγράφου συμψηφισμοῦ τῶν πρωτοδανειστῶν μετὰ τοῦ ἐνάγοντος, γενομένου κατὰ τὸ ἔτος 1843 ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Κύμης Μ. Ἀννίνου, μετέβη πρὸς αὐτὸν τὸν ἐνάγοντα ὡς εἶναι γνωστὸν καὶ πρὸς τὸν ἐναγόμενον διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως.

Ὁ δὲ ἐναγόμενος καὶ διὰ τοῦ πληρεξουσίου του ἐζήτησε τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς καὶ τὴν καταψήφισιν τῶν ἐξόδων εἰς βάρος τοῦ ἐνάγοντος ἀντιθέσας ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει τὸ χρέος μήτε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ πατρός του. Ἐπομένως ὁ πληρε-

ξούσιος τοῦ ἐναγομένου ἀναλαβὼν τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα παρεδέχθη σιωπιλῶς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ χρέους καὶ ἐζήτησε νὰ ἀποδείξῃ ὁ ἐνάγων διὰ παντὸς νομίμου μέσου, ἐξαιρουμένου τοῦ τῶν μαρτύρων, τὴν πραγματικὴν ποσότητα τῆς καταβολῆς διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ διαληφθέντος ὁμολόγου κατὰ τὸν Ἀναστασιανὸν Νόμον παρ. 338 τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου.

Ἐπαναλαβὼν δὲ τὸν λόγον ὁ ἐνάγων ἐζήτησε τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐνστάσεως τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἐναγομένου διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ ὁμολογον περὶ οὗ ἡ δίκη δὲν ἠγοράσθη ἀλλ' ἐσυμψηφίσθη μεταξὺ τῶν λογαριασμῶν τῶν δανειστῶν καὶ αὐτοῦ καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ὁποίου ἐμέτρησε καὶ δραχμὰς ἑκατὸν ἐβδομήκοντα ὡς ἀναφέρει τὸ τοῦ συμψηφισμοῦ συμβόλαιον παρηρητημένον εἰς τὴν δικογραφίαν καὶ ὅτι ὁ Ἀναστασιανὸς νόμος ὡς μὴ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἐξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου δὲν ἤμπορεῖ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν.

Ὁ δὲ πληρεξούσιος τοῦ ἐναγομένου δι' ἀντενστάσεώς του ἐπρότεινε ὅτι ἂν καὶ εἰς τὴν Ἐξάβιβλον δὲν ἐμπεριέχεται ὁ Ἀναστασιανὸς Νόμος εἶναι ὡς ἐκ τῆς ἀτελείας αὐτῆς καὶ ὅτι αὕτη ἡ ἐξάβιβλος εἶναι ἐν χρήσει προσωρινῶς ἐξαιτούμενος τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς.

Ἀκοῦσαν αὐτοὺς ἀναπτύξαντας τὰς προτάσεις των, ἐνστάσεις καὶ ἀντενστάσεις καὶ ἐπιμεινάντες ἐκάτερος εἰς αὐτὰς.

Ἐπεξελθὼν ἀπασαν τὴν δικογραφίαν
Σκεφθεὶν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 158 τῆς Πολ. Δικονομίας ὁ ἐνάγων ἐπὶ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδριάσεως ἐπεριόρισε τὴν ἀπαίτησίν του εἰς δραχμὰς 245 διακοσίας τεσσαράκοντα πέντε καὶ τὸν ὑπερήμερον τόκον αὐτοῦ εἰς δραχμὰς 55, τὸ ὅλον δραχμὰς τριακοσίας, ἔπεται ὅτι τὸ Εἰρηνοδικεῖον καθίσταται ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν προειρημένην ὑπόθεσιν κατὰ τὸ ἄρθ. 490 τῆς Πολ. Δικονομίας τροποποιηθὲν διὰ τοῦ ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου τοῦ 1838 Νόμου.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τῆς 28 Ἰουλίου 1842 προσηρημένων ἐν τῇ δικογραφίᾳ, ἐξάγεται ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἀνεγνώρισε τότε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ πατρὸς του καὶ τὸ χρέος, ἥδη δὲ ἀπὸ στρεψοδικίαν φαίνεται κινούμενος ἀρνεῖται ταῦτα, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον ὡς ἐκ τῶν περιστατικῶν πείθεται καὶ ἐξάγει νόμιμον τεκμήριον κατὰ τὸ ἄρθ. 273 καὶ 264 τῆς Πολ. Δικονομίας ὅτι τὸ χρέος εἶναι ἀναμφισβήτητον καὶ ἡ ὑπογραφὴ γνησία, κατὰ δὲ τὰ ἄρθ. 448 καὶ 412 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἀναγνωρισθέντος νομίμως τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν κατὰ τοῦ χρεώστου καὶ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ, καταδικάζεται δὲ ὁ ἀρνηθεὶς καὶ εἰς πρόστιμον 100 δραχμῶν.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἀπὸ 29ης Ἀπριλίου τοῦ 1843 ἔτους καὶ ὑπ' ἀριθ. 116 συμβο-

λαίου, γενομένου ενώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Κύμης Μ. Ἀννίνου ἀποδεικνύεται ἀποχρώντως ὅτι ἡ περὶ ἧς ἡ δίκη ὁμολογία μετεβιβάσθη πρὸς τὸν ἐνάγοντα διὰ συμψηφισμοῦ τῶν μεταξὺ τῶν δανειστῶν καὶ αὐτοῦ λογαριασμῶν, ἡ δὲ εἰς αὐτὸ ἀναφερομένη καταβλητέα ποσότης εἶναι πρὸς ἀπαρτισμὸν τῶν γροσίων τῆς ὁμολογίας ὅχι δὲ δι' ἀγορᾶς ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἐναγόμενος, ὥστε δὲν λαμβάνει χώραν ἐνταῦθα ὁ Ἀναστασιανὸς Νόμος καίτοι μὴ ὄντος ἐπικυρωμένου παρὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐπομένως ὑποχρεωτικοῦ διὰ τὸ δικαστήριον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 5 Βιβλ. Γ. τίτλος Ζ τῆς Ἐξαβίβλου τοῦ Ἀρμενοπούλου, ὅταν οἱ τόκοι διπλασιάσωσι τὰ κεφάλαια ὁ τόκος παύει, κατὰ δὲ τὸ Ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ 1830 5 8βρίου, ὁ ὀφειλέτης δανείου τινὸς εἰς τουρκικὰ νομίσματα γενομένου πρὶν τῆς διατιμήσεως τοῦ ἔτους 1828 δὲν ὑποχρεοῦνται εἰμὴ εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς δικαιοθείσης ἀριθμητικῶς ποσότητος, τὴν δὲ ἀριθμητικὴν ταύτην ποσότητα εἶναι ὑπόχρεος νὰ δώσῃ εἰς ἤδη νομίσματα πολιτευόμενα καθ' ὃν χρόνον γενῇ ἡ πραγματικὴ ἐξόφλησις, κατὰ δὲ τὸ ἄρθ. 156 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀγωγῆς διακόπτει τὴν παραγραφοὴν τῆς ἀγωγῆς καὶ ἄρχονται τόκοι τῆς ὑπερμερίας ὥστε δικαιούται ὁ ἐνάγων νὰ λάβῃ τόκον τῶν δραχμῶν 245 ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1842 μέχρι σήμερον δραχμὰς 55 πρὸς ὀκτὼ τοῖς ἑκατὸν λογιζόμενον τὸ ἔτος.

Ἐπειδὴ προσωρινὴ ἐκτέλεσις διαρκούσης τῆς πρὸς ἐκτέλεσιν προθεσμίας διατάσσεται κατ' αἴτησιν τῶν διαδίκων ἀνευ ἐγγυήσεως ἐπὶ τῶν ἀναμφισβητήτων δημοσίων ἐγγράφων καὶ τῶν ἀναγνωρισθέντων δικαστικῶς ἰδιωτικῶν ἐγγράφων.

Λαβὼν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ἄρθ. 56, 186 καὶ 219 καὶ 215 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀποφασίζει

Παραδέχεται τὰς προτάσεις τοῦ ἐνάγοντος ὡς ἰσχυρὰς καὶ νομίμους.

Ἀπορρίπτει τὰς ἐνστάσεις τοῦ ἐναγομένου ὡς ἀνυποστάτους.

Ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον Γεώργιον Σταματίου Παπάζογλου νὰ ἀποδώσῃ πρὸς τὸν ἐνάγοντα Σταμάτιον Παπά-Ἰωάννου δραχμὰς τριακοσίας διὰ κεφάλαιον καὶ τόκους ἥτοι διὰ κεφάλαιον δραχμὰς ἑκατὸν εἴκοσι δύο καὶ πενήκοντα λεπτά, ἄλλας τόσας διὰ τόκον αὐτῶν, πρὸς δὲ καὶ δραχμὰς πενήκοντα πέντε διὰ τόκον ὑπερμερίας αὐτῶν ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους 1842 ὅτε ἐκοινοποιήθη ἡ ἀγωγή μέχρι σήμερον.

Καταδικάζει αὐτὸν καὶ εἰς πρόστιμον δραχμῶν ἑκατόν.

Ἐπίσης καταδικάζει τὸν αὐτὸν ἐναγόμενον εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης μετριασθέντα παρὰ τοῦ Δικαστηρίου εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα ὀκτὼ συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν τελῶν τῆς παρούσης καὶ τῶν πρακτικῶν.

Διατάσσει τὴν προσωρινὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀνευ ἐγγυήσεως.

Ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Εἰρηνοδικείου τὴν ἐνδεκάτην Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ὁ εἰρηνοδίκης
Κ. Μαλατέστας

Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Μ. Κωνσταντινίδης

Ἐδημοσιεύθη τὴν δωδεκάτην Ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ εἰρηνοδικείου ἀπόντων τῶν διαδίκων

Ὁ εἰρηνοδίκης
Κ. Μαλατέστας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μαρουδῆς

Ἐντέλλεται πρὸς πάντα μὲν Κλητῆρα νὰ ἐκτελέσῃ ζητηθεῖς τὴν παροῦσαν ἀπόφασιν, πρὸς πάντας δὲ τοὺς Εἰσαγγελεῖς νὰ ἐνεργήσωσι τὸ καθ' ἑαυτοὺς καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς διοικητὰς καὶ ἄλλους ἀξιωματικούς τῆς δημοσίου δυνάμεως νὰ παρέξωσι χεῖρα βοηθείας ὅταν νομίμως ζητηθῶσι.

Πρὸς βεβαίωσιν δὲ τούτου τὸ πρωτότυπον τῆς παρούσης ἀποφάσεως ὑπεγράφη παρὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ τοῦ Γραμματέως τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου.

Ἐν Σκύρῳ τὴν δεκάτην τρίτην Ἰουλίου 1845 τεσσαράκοντα πέντε.

Ὁ εἰρηνοδίκης
(Τ.Σ.) Κ. Μαλατέστας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μαρουδῆς

Ἐδόθη ἀπόγραφον εἰς τὸν Στ. Παπὰ Ἰωάννου αὐθημερόν

Ὁ Γραμματεὺς
Γ.Δ. Μαρουδῆς

Ὅρα τὴν ὑπ' ἀριθ. 1335 ἔκθεσιν ἐξοφλήσεως

Υπόμνημα

Το 1816 οἱ Σκυριανοὶ προεστοὶ Σταμάτης Παπάζογλου, Δημήτρης Τζικούρης καὶ Γεώργιος Αὐλωνίτης δανείστηκαν ἀπὸ τον Κουμιώτη Κων/νο Αργύρη ἢ Κυπαρισσοὺς 1840 γρόσια ἔντοκα καὶ υπέγραψαν σχετικὴ ομολογία με ἡμερομηνία 24 Ἀπριλίου 1816. Το μερίδιο τῆς οφειλῆς του κάθε οφειλέτη ανερχόταν σε 613 γρόσια καὶ 13 παράδες⁵⁴. Στο ιστορικό τῆς δίκης δεν αναφέρεται τίποτα γιὰ τὴν ἐκ μέρους

54. Το γρόσι εἶχε 40 παράδες καὶ ο παράς 3 ἄσπρα.

των Τζικούρη και Αυλωνίτη εξόφληση⁵⁵. Πάντως το μερίδιο της οφειλής του Παπάζογλου δεν είχε εξοφληθεί μέχρι το έτος 1842, οπότε ο επί θυγατρί γαμπρός του Κυπαρισσούς, ονόματι Ιωάννης Φιλίος ή Γεωργιάδης, έκανε τον Απρίλη του 1842 αγωγή στο ειρηνοδικείο Σκύρου κατά των αδελφών Τζικούρη και Γεωργίου Παπάζογλου, ως κληρονόμων του εν τω μεταξύ αποβιώσαντος πατέρα τους Σταματίου Παπάζογλου. Δεν προκύπτει πως νομιμοποιήθηκε ο Φιλίος για τη διεκδίκηση του χρέους ούτε γιατί αναβλήθηκε η δίκη εκείνη, της οποίας πάντως είχε γίνει συζήτηση στο ακροατήριο στις 27/9/1842. Οπωσδήποτε, ένα χρόνο αργότερα, το 1843, δυνάμει συμφηφισμού λογαριασμών μεταξύ των πρωτοδανειστών (Κυπαρισσούς και Φιλίου) και του Κουμιώτη Σταματίου Παπαϊωάννου η ως άνω ομολογία με συμβολαιογραφικό έγγραφο της 29/4/1843 εκχωρήθηκε στον Παπαϊωάννου, ο οποίος για την εξίσωση των συμφηφιζομένων κατέβαλε μετρητά 170 δραχμές.

Εκδοχέως πια της ομολογίας ο Στ. Παπαϊωάννου εγείρει την από 4/7/1845 αγωγή ενώπιον του ειρηνοδικείου Σκύρου κατά του Γεωργίου Στ. Παπάζογλου⁵⁶ ζητώντας να εξοφλήσει το ποσοστό που του αναλογούσε από την οφειλή του πατέρα του, ανερχόμενο σε 306 γρόσια και 27 παράδες, αλλά τόσα για τόκους καθώς και τόκους υπερημερίας από την κατάθεση της αρχικής αγωγής τον Απρίλιο του 1842, συμποσούμενα όλα μαζί σε 800 περίπου γρόσια που με την ισοτιμία των 40 λεπτών το γρόσι που όριζε το Ψήφισμα της 5/10/1830 αντιστοιχούσαν σε περίπου 320 δραχμές.

Το δικαστήριο συνήλθε στις 6 Ιουλίου 1845 παρουσία του ειρηνοδίκη Κ. Μαλατέστα και του υπογραμματέα Ν. Χατζηιωάννου (λόγω ασθενείας του γραμματέα Γ.Δ. Μαρουδή). Ο ενάγων παρουσιάστηκε αυτοπροσώπως ο δε εναγόμενος μετά του πληρεξουσίου του Κ. Θεοδοσιάδη.

Στο ακροατήριο, αποτυχόντος του συμβιβασμού, ο ενάγων ανέπτυξε τις προτάσεις του και, ύστερα από ένσταση του εναγόμενου για αναρμοδιότητα του δικαστηρίου λόγω ποσού, περιόρισε την απαίτησή του (κεφάλαιο και τόκους) σε 300 δραχμές⁵⁷. Ο εναγόμενος αρνήθηκε το χρέος και την υπογραφή του πατέρα του, ενώ ο σύνηγορός του παραδέχτηκε μεν το χρέος αλλά ζήτησε όπως ο ενάγων κατά τον Αναστασιανό Νόμο αποδείξει αντί πόσων δραχμών είχε αγοράσει το ομόλογο του δανείου. Γιατί σύμφωνα με το Νόμο αυτό, η εκχωρούμενη απαίτηση μεταβιβάζεται στον εξ αγοράς εκδοχέα μόνο μέχρι του ποσού που κατέβαλε για την αγορά⁵⁸. Την

55. Από την κατά Τζικούρη Παπάζογλου δίκη προκύπτει ότι ο Αυλωνίτης είχε δώσει προς εξόφληση 600 γρόσια και ο Τζικούρης 200 γρόσια.

56. Όμοια αγωγή κατέθεσε και κατά του άλλου αδελφού, Τζικούρη Σ. Παπάζογλου.

57. Σύμφωνα με το Δ/γμα 1/2/1838 ο ειρηνοδίκης δικάζε εκκλητώως μέχρι ποσού 300 δραχμών.

58. Ο δεινώς επικριθείς αυτός Νόμος (lex Anastasiana) καταργήθηκε με το Νόμο

ένσταση αυτή αντέκρουσε ο ενάγων υποστηρίζοντας ότι δεν αγόρασε την ομολογία αλλά την απέκτησε με το συμψηφισμό λογαριασμών του 1843 για τον οποίο κατέβαλε τις 170 δραχμές. Υπεστήριξε εξάλλου ότι ο Αναστασιανός Νόμος δεν ισχύει ως μη περιλαμβανόμενος στην Εξάβιβλο του Αρμενοπούλου. Επί του τελευταίου αυτού ισχυρισμού ο πληρεξούσιος του εναγόμενου αντέταξε ότι η μη καταχώρηση του Αναστασιανού Νόμου στην Εξάβιβλο δεν σημαίνει ότι ο Νόμος αυτός δεν ισχύει, δεδομένου ότι η Εξάβιβλος είναι και ατελής και προσωρινή⁵⁹.

Κατόπιν αυτών το δικαστήριο στο αιτιολογικό μέρος της απόφασής του δέχτηκε:

α) Ότι είναι νόμιμος ο περιορισμός της αρχικής απαίτησης του ενάγοντα κατά το άρθρο 158 της Πολ. Δικονομίας που επιτρέπει τη μεταβολή και βελτίωση των αρχικών προτάσεων και ότι κατόπιν τούτου η υπόθεση ενέπιπτε στην αρμοδιότητά του.

β) Ότι από στρεψοδικία ο εναγόμενος αρνείται τώρα το χρέος και την υπογραφή του πατέρα του, δεδομένου ότι υπήρχε σχετική παραδοχή του στα πρακτικά της δίκης του 1842, η οποία αποτελεί νόμιμο τεκμήριο μη δεχόμενο ανταπόδειξη (άρθρα 273 και 264 Πολ.Δικ.) ενώ εξάλλου το ιδιωτικό έγγραφο της ομολογίας, του οποίου αναγνωρίστηκε η γνησιότητα, αποτελεί απόδειξη κατά τον γραμμάτιο και των πληρονόμων του (άρθρα 448 και 412 Πολ.Δικ.).

γ) Ότι οι καταβληθείσες από τον ενάγοντα 170 δραχμές δόθηκαν για συμψηφισμό λογαριασμών και όχι για αγορά της ομολογίας, ώστε να εφαρμοσθεί ο Αναστασιανός Νόμος, ο οποίος άλλωστε δεν ισχύει και δεν είναι υποχρεωτικός για το δικαστήριο.

Πρέπει να σημειωθεί ότι η εφαρμογή του Αναστασιανού Νόμου ήταν αποφασιστικής σημασίας, αφού θα περιέκοπτε την απαίτηση του ενάγοντα στις 170 δραχμές που είχε καταβάλει για την απόκτησή της. Έτσι πάντως επέπρωτο να φθάσει προ του ειρηνοδικείου Σκύρου το περιιάλητο νομικό πρόβλημα που δημιούργησε το Διάταγμα της 23/2/1835, αν δηλαδή ίσχυαν μόνο οι περιεχόμενοι στην Εξάβιβλο νόμοι των βυζαντινών αυτοκρατόρων ή αν στην ουσία είχε εισαχθεί ολόκληρο το ρωμαϊκό δίκαιο⁶⁰. Όπως βλέπουμε και οι δύο αυτές απόψεις υποστηρίχτηκαν με σοβαρά επι-

ΓΨΠΥ' του 1911.

59. Εννοούσε προφανώς ότι ο Αναστασιανός Νόμος ίσχυε ως νόμος των βυζαντινών αυτοκρατόρων, οι οποίοι εισήχθησαν ως θετό δίκαιο της χώρας με το Διάταγμα της 23/2/1835 ασχέτως αν περιλαμβάνονται στην Εξάβιβλο, η οποία είχε προκριθεί προσωρινά ως συνοπτικό και εύχρηστο έργο.

60. Το ζήτημα δεν ήταν τόσο απλό εφόσον η αμφισβήτηση ανέτρεχε στις πηγές της Εξάβιβλου ή και πέραν αυτών. Βλ. την πλήρη ανάπτυξη του θέματος από τον Ν. Πανταζόπουλο (Ν. Π α ν τ α ζ ο π ο ύ λ ο υ, ό.π., σ. 197 επ.).

χειρήματα από τους δύο διάδικους, οι οποίοι δεν πρέπει να ήσαν άμοιροι κάποιας νομικής παιδείας⁶¹.

δ) Ότι οι τόκοι παύουν όταν διπλασιάσουν το κεφάλαιο⁶², ότι οφείλονται τόκοι υπερημερίας κατά το άρθρο 156 Πολ. Δικον. και ότι οι απαιτήσεις σε τουρκικά νομίσματα εξοφλούνται στο ισχύον κατά την καταβολή νόμισμα (Ψήφισμα 5/10/1830).

Με τα δεδομένα αυτά το δικαστήριο αποφάσισε ως ακολούθως:

Δέχτηκε τις προτάσεις του ενάγοντα και απέρριψε τις ενστάσεις του εναγόμενου, τον οποίο κατεδίκασε στην πληρωμή του αναλογούντος στο μερίδιό του χρέους του πατέρα του, διπλασιαζόμενου λόγων τόκων ($122,50 + 122,50 = 245$ δραχ.), στην πληρωμή τόκων υπερημερίας εκ δραχ. 55 και σε πρόστιμο 100 δραχμών γιατί ψευδώς είχε αρνηθεί τη γνησιότητα της υπογραφής του πατέρα του (άρθ. 448 Πολ. Δικον.). Τον κατεδίκασε επίσης στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων και τελών. Τέλος κήρυξε την απόφαση προσωρινώς εκτελεστή χωρίς εγγύηση κατά το άρθ. 186 Πολ. Δικον. Από παρά πόδας ανυπόγραφη σημείωση πληροφορούμεθα ότι η οφειλή κατεβλήθη σύμφωνα με την υπ' αριθ. 1335 έκθεση εξόφλησης.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

61. Ο μεν ενάγων Σ. Παπαϊωάννου είχε διατελέσει ειρηνοδίκης Σκύρου επί τετραετία (1841-44) ο δε πληρεξούσιος του εναγόμενου Κ. Θεοδοσιάδης είχε διορισθεί ειρηνοδίκης αλλά δεν ανέλαβε καθήκοντα. Και οι δύο πάντως διατέλεσαν επί σειρά ετών συνήγοροι στις σκυριανές δίκες. Ο ειρηνοδίκης όμως αποδεδειγμένα μη νομικός, περιορίστηκε να δεχτεί ότι ο Νόμος δεν ήταν υποχρεωτικός, γιατί δεν είχε επικυρωθεί από την Κυβέρνηση.

62. «Τῶν τόκων τὸ κεφάλαιον διπλασιαζόντων, ὁ τόκος παύεται» (Αρμεν. Εξάβιβλος Γ, ζ, 5).

